

AZ ÉN ISTENKÉPEM

Azt hiszem, hogy van. Azt is, hogy értem van. Nemcsak értem, hanem minden emberért.

Azt hiszem, hogy jó, a javamat akarja. Azt hiszem, hogy tőle van, hogy tudom: jónak kellennem.

Azt hiszem, hogy érte kellennem, kedvében kell járnom, akaratát kell teljesítenem. Azt hiszem, hogy ez az életem legfontosabb dolga. Akkor vagyok boldog, ha azt gondolom, hogy valami olyasmit tettem, aminek örül.

Azt hiszem, hogy nagyon nagy dolgokat vár tőlem. Azt hiszem, hogy csak azért lettem, hogy segítek neki megvalósítani azt, amiért világot teremtett. Azt hiszem, hogy életem értelme felépíteni Isten Országát.

Azt hiszem, hogy meg nem szűnően erről akar tárgyalni velem. Ennek következtében senkivel sem vagyok olyan szoros kapcsolatban, mint velem.

Ez a kapcsolat nyugtalanító: állandóan mérlegre tesz, nem hagy békén, ösztökél, hogy csináljak már valamit. Szedjem össze azokat, akik hajlandók így látni őt, s velük együtt csináljunk valamit. Mit? A hegyen épült várost.

Méregbe is hoz ez a kapcsolat. Dühössé tesz azokra, akik Istenre hivatkoznak, és valami egészen mást csinálnak, akarnak. Azokra, akik az Istent emlegetik, s közben a Sátán Országát építik.

Azt hiszem, hogy Isten kizárólag egy ilyen Ország megvalósulásában érdekelt. Egy olyan országban, amelyben mindenki a lelkiismeretére hallgat, és senki se akarja megparancsolni, hogy mit kell gondolnom ahhoz, hogy kedves legyek Istennek. Egy olyan országban, amelyben nem kerül sor arra, hogy szégyenkezni kelljen amiatt, hogy nekem van valamim, ami a másikonak nincs, aminek folytán valaki irigykedhetne rám. Egy olyan országban, ahol senkivel szemben sem erőszakoskodok, s velem sem mások. Egy olyan országban, ahol mindenkit tegezhetek, ahogyan az Istent is. Egy olyan országban, ahol mindannyian testvérek vagyunk.

Azt hiszem, hogy Isten ezért az országért nem tud csinálni mást, minthogy bombázza a lelkiismeretünket.

A lelkiismeretemet bombázó - számomra ez az Isten.

(Bulányi György, 2002. január)